

Sapporo, 1977. nov. 21.

hétfő reggel

Drágám!

Bizony már van honvágyam, kezdek fáradni, a sok látnivaló sem érdekel már mint kezdetben. Szerencsére gyönyörű idő van, bár már hideg. Felillik az átmeneti kabát és a kalap. A tegnapi sétánál a fülem is fázott. A szálloda meleg, nagyon is. Ablakot megint nem lehet nyitni, a folyosóra szellőztetem a bagószagomat, mert a kondicionáló is forró levegőt fúj. Egyszóval kezdem unni az egészszet, különben jól vagyok.

A hajóút ide Hokkaidó szigetére gyönyörű volt, sok sziget közt, meg a nyílt óceánon is, nagy hullámokkal. Igyekeztem meghúzni magam! A rántott tintahal szerencsére alaposan lenyomta a gyomromat.

Szapporóba jövet, busszal (7 órás út!) nagy hegyeken jöttünk át, csupa hó volt az út két oldala. Nagyobb havazás lehetett előttünk, mert a város is csupa lucsok volt, mikor megérkeztünk, de már minden száraz.

Reggel 10-kor indultunk, és $\frac{1}{2}$ 3-ra értünk ide rövid, egyszeri pihenővel. Pedig valami 160 km csak. Rettenetesen lassan mennek a buszok. 25-40 km óránként. Egyenesen idegesítő. És nagyon fárasztó. $\frac{1}{2}$ 5-re a színházban kellett lenni, épp hogy ebédelni jutott idő. Egyre inkább szeretnék otthon lenni!!

Úgy látszik, előttünk jár a havazás: még nagy hófoltok vannak a kertekben, az utcán meg lucsok. De az idő kellemes. Most vagyunk legészakabbra. Holnap ismét lefelé, Tokyóba megyünk - egész napos utazás, busz+repülő, ott alszunk, és megyünk tovább délnek. Most Aszahikavában vagyunk. A szálló jó lenne, de ablak nincs (nem nyitható) és bűdös. Rémes! TV persze az van, sőt ingyen. Persze színes.

22. kedd reggel $\frac{1}{2}$ 8

A színházban nem lehetett rendesen írni, így most itt, a bűdös, de meleg szobában folytatom. Tegnap közepes előadás, közepes sikerrel, de így is 2 ismétlés. Ez be van állítva, meg kell csinálni, ha kell, ha nem. Erősen esett az eső, ki se tettem a lábam, vacsoráztam, tv-t néztem, lefeküdtem.

Már elkezdtek az ötödik hetet: lassan elég.

24. reggel, Nagoya

Szapporóban és Aszahikavában írt leveletem Tokyóban akartam feladni tegnap, de mint látod még mindig itt van. A keddi nap egyenesen rémes volt a véget nem érő utazás miatt. Először órákon át döcögtünk 30-cal Szapporóba, autóbusszal. Onnan 5 órakor indult a repülőgép Tokyóba. A repülőtéren ettem egy curry rice-t, a gépen nem adtak, csak egy kávét. Egy gyönyörű volt a napban: Tokyot látni este kivilágítva repülőgépről. Tenger, hajók és az óriási város, mintha az egész szikrázó gyönggyel lenne beterítve. Még az Eiffel-nél is magasabb TV torony is ki volt ezúttal világítva.

A szó szoros értelmében hullafáradtan érkeztem a szállodába, úgy este ½ 10 tájt. S ráadásul ott várt a nagybörönd, amit másnap reggelig rendezni kellett: mi marad Tókyóban és mit kell vinni kis csomagban az újabb 4 napos tájolasra. De este már nem voltam képes semmire, a gyomromat is összerázta a sok utazás: ágynak estem. Persze a lapokat sem írtam meg.

Szerda – tegnap – reggel 7-kor ébresztettem magam, s szinte kábán nekiláttam a szokásos reggeli teendőknél, meg a nagy csomagolásnak. Épp hogy elkészültem, mert ¼ 9-kor már indulás volt „tapasztalatcserére” valami helybéli táncsoporthoz. Persze vezetőknek kötelezően! S ebben a zűrzavarban nem találtam a Neked már megírt levelet.

A találkozó szinte csak annyiból volt érdekes számomra, hogy kaptunk egy csodálatos, világmárkás vekkert. Egy ceruzaelemmel 1 évig jár, se felhúzni, se igazítani nem kell, mert kvarc (mint a TV órája nálunk). Épp az indulásra értünk vissza: buszra szállás és indulás.

Tegnap szabadnap lett volna Tokyóban, de nem lett. Vasutas sztrájkot szerveztek, nem megy a vonat, így nem jutottunk volna el a tervezett módon a következő szereplési helyre. Cserébe a MIN-ON (a minket impresszáló gép) kirándulással egybekötött utazást szervezett az ő vallási központjukba, Tajszek-be. Itt láthattuk a világ legnagyobb pagodáját és egy furcsa modern zárandokhelyet. Minden betonból. Ormótlan, nehéz, ronda. Pedig a táj csodálatos. A Fuzsijama lábánál voltunk. A „hegy” valóban lenyűgöző! S valóban remek volt a múzeum: főleg a képtár. Vettem katalógust, majd meglátod. De a legnagyobb élmény mégis a Fuzsi volt: naplemente után jöttünk ki a múzeumból, már mindenütt sötét volt, csak a hegy havas tetején szikrázott még a napfény! Este ½ 10-re értünk ide, átmeneti szállásunkra, én megint hullafáradtan.

A Manilai tartózkodás ideje még mindig bizonytalan, az áttelepülés nincs megoldva.

Azt hiszem már csak egy levelet írok, a többit – s már alig várom! – szóban fogom elmondani.

Csókollak

Miklós